

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. MSK 127976/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2019, č. j. 19 A 41/2018 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Krnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRNODO-34493/2016 zedn, žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, neboť dne 9. 7. 2016 v 15:35 hodin při řízení vozidla, RZ X, v úseku mezi obcí Krnov, místní částí Krásné Loučky a Krnovem, překročil nejvýše povolenou rychlost jízdy mimo obec (90 km/h) nejméně o 24 km/h. Za tento přestupek mu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a taktéž povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného následně žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). V ní se kromě jiného bránil tím, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť měřící vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou. V této souvislosti namítl, že bez legitimního důvodu nebyla vyslechnuta jako svědek jeho spolujezdkyně, která by jeho tvrzení potvrdila. K výsledku policistů, kteří prováděli předmětné

měření rychlosti vozidla, uvedl, že správní orgán vyložil jejich svědecké výpovědi tendenčně v neprospěch žalobce a nepřihlédl k zásadě *in dubio pro reo*. Ve věci přitom existovaly pochybnosti o tom, jak policisté postupovali při ustavení správné orientace měřicího vozidla. Žalobce zdůraznil, že ve prospěch jeho námitky nasvědčuje i to, že ačkoliv bylo měřeno zprava, vozidlo se nacházelo v levé části snímku pořízeného rychloměrem. Žalobce se dále bránil tím, že nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s pomůckami pro vyhodnocování měření rychlosti (dále jen „pomůcky“), o nichž se dozvěděl až z napadeného rozhodnutí, a nemohl se k nim tak nijak vyjádřit a ani se účastnit dokazování touto listinou. Vyslovil rovněž podezření, zda se na měřícím vozidle nacházely úřední značky. S ohledem na vágní odpověď policistů nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že důkaz ohledáním rychloměru, kterým by byla ověřena existence úředních značek, byl nadbytečný. Měl za to, že správní orgány vyšly pouze z podkladů obstaraných od policistů a nepřipustily jakékoliv objektivní dokazování.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeném rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Po prostudování spisového materiálu konstatoval, že v rámci probíhajícího správního řízení nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. O doplnění spisového materiálu byl vyrozuměn přímo žalobce, neboť v té době již nebyl zastoupen svým dosavadním zmocněným zástupcem. Jako nedůvodné krajský soud shledal rovněž žalobní námitky, které směřovaly proti provedení měření rychlosti. Shromážděné důkazy podle jeho názoru zcela jasně prokazovaly skutkový děj a bez důvodných pochybností z nich vyplývá, že se skutek stal a že se jej dopustil žalobce. Za rozhodující důkaz soud považoval snímek pořízený rychloměrem, který obsahoval zřetelnou fotografii zadní části vozidla a detail jeho registrační značky, jakož i naměřenou rychlost. V návaznosti na dřívější judikaturu krajský soud uvedl, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatele zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Námitky ohledně nesprávně ustaveného měřicího vozidla považoval soud za spekulativní a měl za to, že měření proběhlo správně. Provedení dalších důkazů tak bylo za této situace nadbytečné, což odůvodnily i správní orgány. Vyjádřil se rovněž k relevanci pomůcek, které vytvořil výrobce rychloměrů RAMER a které slouží k ověření správnosti měření rychlosti. Závěrem soud označil za spekulativní námitky ohledně toho, zda policisté skutečně ověřili existenci úředních značek, neboť z jejich výpovědí naopak vyplynulo, že postupovali v souladu s návodem k obsluze a kontrola úředních značek provedena byla. Za tohoto stavu tak bylo nadbytečné provést navrhovaný důkaz ohledáním rychloměru.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] V první řadě namítal, že se krajský soud nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami. Mělo se konkrétně jednat o námitku ohledně jeho práva účastnit se dokazování a být seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. O pomůckách se dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Dále dle jeho názoru soud nevypořádal námitku, že výpověď policistů týkající se dodržení návodu k obsluze rychloměru byla příliš obecná a rozporná. Ve své žalobě rovněž upozornil na to, že ačkoliv bylo měřeno zprava, měřené vozidlo se nachází v levé části snímku a taktéž se bránil vůči tomu, že nebyl proveden jím navrhovaný výslech svědka. Stěžovatel měl za to, že tyto jeho námitky nebyly vypořádány vůbec, a to ani „konkludentně“ či implicitně.

[6] Stěžovatel dále namítl, že některá tvrzení soudu o měření rychlosti byla nepřesná. Předně odmítl tezi, že pokud změřeno proběhlo, musel být návod k obsluze dodržen. Upozornil, že žádný rychloměr nedisponuje funkcí, která by byla schopna odhalit jakékoliv porušení návodu k obsluze a automaticky ukončit měření. Na podporu svého tvrzení stěžovatel přiložil ke své kasační stížnosti vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018. Názor krajského

pokračování

soudu již vyvrací samotná existence pomůcky. Jestliže vadné měření nemůže rychloměr vůbec provést, není důvod, aby výrobce rychloměru vydával pomůcku, za pomoci které se ověřuje správné provedení měření. Stěžovatel dále namítl, že pokud bylo krajskému soudu známo, že použitý rychloměr nemohl provést jiné, než platné měření rychlosti, což krajský soud podložil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, byl soud povinen s touto informací nakládat jako s podkladem rozhodnutí a žalobci umožnit se s ní seznámit a vyjádřit se k ní.

[7] Taktéž nesouhlasil s názorem krajského soudu, že oznámení o přestupku, ověřovací list a záznam o měření rychlosti jsou vždy dostatečným důkazem o překročení rychlosti. V probíhajícím správním řízení stěžovatel vznesl několik zásadních námitek proti měření rychlosti, zejména o nesprávném ustavení měřicího vozidla. Správní orgány se tak dle jeho přesvědčení měly pokusit zjistit, jak přesně policisté při ustavení vozidla postupovali a zda takovýto postup byl v souladu s návodem k obsluze. Nebylo proto možné si vystačit pouze s ověřovacím listem, záznamem o měření a oznámením o přestupku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítá (kromě jiného) rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[11] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z něj zřejmé, jak soud ve věci rozhodl, z jeho odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[12] Stěžovatel tvrdil, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, ve které upozornil na skutečnost, že nebyl seznámen s pomůckami a neměl možnost se k nim vyjádřit. S touto námitkou se krajský soud vypořádal v bodě 16 napadeného rozsudku, přičemž považoval námitky advokáta za liché, neboť pomůcky byly zaslány na vědomí přímo žalobci, který v té době nebyl zastoupen, a nedošlo tak k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

[13] Co se týče námitky příliš obecné výpovědi policistů, které si dle stěžovatele odporují v tom, jakým způsobem bylo vozidlo ustaveno, tou se krajský soud komplexně zabýval v bodě 24 napadeného rozsudku. Soud vzal v potaz všechny podstatné skutečnosti týkající se provedení měření rychlosti. Z výpovědi policistů soud zjistil, že při měření rychlosti vozidel postupovali v souladu s návodem k obsluze a naopak námitky stěžovatele označil soud za spekulativní.

[14] Další dílčí námitka se týkala toho, že ačkoliv policisté prováděli měření rychlosti z pravé strany, změřené vozidlo stěžovatele se nachází v levé části snímku. Tato skutečnost dle stěžovatele prokazuje, že mělo dojít k porušení postupu uvedeného v návodu k obsluze. Je sice pravdou, že se krajský soud tuto námitkou výslovně nezabýval, nicméně Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že soud nemá povinnost se vypořádat s každou dílčí argumentací, kterou žalobce ve své žalobě uvede. Jeho úkolem naopak je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. Krajský soud přitom srozumitelně ve svém rozsudku popsal, které skutečnosti považoval za podstatné k prokázání, že se předmětný skutek stal. Z této dílčí námitky ani nevyplývá, proč by zjištěná skutečnost, tedy že vozidlo se nachází na levé části snímku, měla prokazovat porušení postupu uvedeného v návodu k obsluze. Krajský soud tudíž neměl povinnost si sám domýšlet argumentaci, kterou stěžovatel ve své žalobě neuvedl.

[15] Posledním nevypořádaným žalobním bodem mělo být namítané neprovedení výsledku jeho spolejezdkyne, paní J. P. Krajský soud v bodě 24 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že za situace dostatečně zjištěného stavu věci bez důvodných pochybností bylo provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů nadbytečné, což dostatečně odůvodnili i správní orgány. Krajský soud se tak s podstatou této námitky vypořádal.

[16] Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí vyjádřit se k navrhovanému provedení důkazu blíže. Oba policisté zastávající vozidlo stěžovatele se v rámci svých výpovědí shodli, že v době spáchání vytýkaného přestupku byl stěžovatel ve vozidle sám. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že osoba J. P., jakožto potencionální svědkyně figuruje ve více soudních věcech, jejichž předmětem je přezkum rozhodnutí o spáchání dopravního přestupku (např. řízení vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 311/2018 a pod sp. zn. 7 As 289/2018 nebo řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 22 A 78/2016). Pokaždé se jedná o jiného řidiče, který se měl dopustit spáchání přestupku v různých částech České republiky. Soudu se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by se údajná svědkyně účastnila všech výše uvedených dějů. Návrh na provedení svědecké výpovědi této osoby spíše svědčí o obstrukční taktice těchto řidičů, resp. jejich zmocněných zástupců. To značně snižuje i důvěryhodnost celkové obrany stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud vypořádal žalobní námitky dostatečně a napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Věcná správnost závěrů krajského soudu je však již předmětem meritorního posouzení, kterou se soud bude dále zabývat v mezích uplatněných kasačních námitek.

[18] V první kasační námitce věcného charakteru stěžovatel polemizuje s krajským soudem v tom, zda mohlo dojít k měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze. Se stěžovatelem lze v obecné rovině souhlasit, že měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku týkající se překročení nejvyšší

pokračování

povolené rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správném výsledku měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Takové důvody v nyní projednávané věci stěžovatel neuvedl. Jeho námitky měly spekulativní charakter a krajský soud i správní orgány se s nimi v dostatečné míře vypořádaly. O bezchybném fungování rychloměru svědčí mimo jiné i pořízení snímku a změření vozidla stěžovatele. Pokud se jedná o schopnost radarového měřicího zařízení vyhodnotit měření jako chybně provedené, k této otázce se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil, a to nikoliv pouze v rozsudku č. j. 1 As 83/2013 - 60, na který odkázal krajský soud. Z rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, plyne, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10 C „následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné“. Obdobné závěry Nejvyšší správní soud vyslovil také ve vztahu k dalšímu měřicímu zařízení typu RAMER (srov. např. rozsudky ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016-47, a ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43). Závěry těchto rozsudků lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Je tedy zřejmé, že byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s návodem k obsluze (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na uvedené je nadbytečné se blíže zabývat odpovědí Českého metrologického institutu na dotaz, zda je rychloměr RAMER 10 C schopen sám rozpoznat porušení návodu (k tomu obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 9 As 210/2019-31, a ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 As 349/2020-43).

[19] K poukazovaným pomůckám soud doplňuje, že tento dokument slouží v pochybnostech k ověření, zda měření proběhlo správně. Šablona zde uvedená potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku. Pomůcky mají především však za cíl odpovědět na kladené dotazy či námitky, především od jednotlivých účastníků řízení. Existence pomůcek nikterak nezpochybňuje fungování měřicích zařízení RAMER, ba naopak má za cíl vyloučit případné chyby, které by se při měření mohly eventuálně vyskytnout. Jejich použití tak napomáhá k účinnějšímu zjištění stavu věci bez důvodných pochybností.

[20] Lze tak uzavřít, že krajský soud správně dovodil, že v projednávané věci nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by relevantním způsobem výsledkem provedeného měření rychlosti zpochybnily. Nejvyšší správní soud nepovažuje závěry krajského soudu ohledně výsledku měření rychlosti uvedené v napadeném rozsudku za nesprávné či zavádějící, ale naopak vycházející ze zavedené rozhodovací praxe.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti taktéž namítal, že krajský soud byl v případě citace rozsudku Nejvyššího správního soudu povinen s touto informací nakládat jako s podkladem rozhodnutí a měl stěžovateli umožnit se s ní seznámit a vyjádřit se k ní. Kasační soud v této souvislosti odkazuje na platnou zásadu, že se dokazují otázky skutkové, nikoliv právní. Právní názor, který Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č. j. 1 As 83/2013 - 60 a který si krajský soud v napadeném rozsudku osvojil, je přitom otázkou právní. Publikovaná rozhodnutí vnitrostátních soudů, ale i Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie se tak co do otázky právní nedokazují. V rámci soudního přezkumu je přitom zcela běžné, že soudy na podporu své argumentace citují již dříve publikované právní názory vyšších soudů.

[22] V poslední kasační námitce se stěžovatel bránil vůči tomu, že by bylo možné vystačit si pouze s ověřovacím listem, záznamem o měření a oznámením o přestupku. Sám přitom dle svých slov vznesl několik zásadních námitek proti měření rychlosti, zejména o nesprávném

ustavení měřicího vozidla, kterému nasvědčovala rozporná výpověď policistů. Předně je nutno uvést, že správní orgány provedly ve věci standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku, přičemž opatřily standardní sadu důkazů, nezbytných (a obvykle postačujících) pro zjištění skutkového stavu věci. Rozhodnutí správních orgánů není založeno pouze na důkazech uvedených stěžovatelem, ale i na výpovědích policistů, kteří kontrolu rychlosti prováděli. Správnost provedeného měření byla verifikována v odvolacím řízení doplněnými pomůckami.

[23] Kasační soud má přitom za to, že výpovědi policistů si navzájem neodporují, alespoň ne v takové míře, která by mohla zpochybnit správnost nastavení rychloměru podle návodu k obsluze. Ostatně nelze po policistech rozumně požadovat, aby si s určitým časovým odstupem pamatovali každý detailní úkon (zde provedení zkušební fotografie či použití „zaměřovacího trnu“) u poměrně rutinní činnosti, jakou je nastavování rychloměru a měření rychlosti projíždějících vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020 - 36). Problematikou nastavení správné orientace rychloměru se Nejvyšší správní soud přitom již zabýval. Ve svém rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, dovodil, že dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému náklady nevznikly, proto soud ani jednomu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu